

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 19

гр. Разград , 14.01.2021 г.

**ОКРЪЖЕН СЪД – РАЗГРАД, ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ** в закрито заседание на четиринадесети януари, през две хиляди
двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Рая П. Йончева
Членове: Валентина П. Димитрова
Атанас Д. Христов

като разглежда докладваното от Рая П. Йончева Въззивно частно гражданско
дело № 20213300500011 по описа за 2021 година

Производството по делото е по реда чл. 274, ал. 3, т.2 във вр. с чл.402, ал.2 ГПК.

Образувано е по частна въззивна жалба с вх. № 9281 по опис на РРС , подадена от адв. Събева, в
качеството ѝ на процесуален представител по пълномощие на А. Р. А., срещу Определение №3002/11. XII.2020,
постановено в образуваното и висящо на производство грд №1149/2020г. по опис на РРС, с което по реда на
чл.402, ал.1 ГПК съдът е отменил частично обезпечението, допуснато до размера на заявления в защита по реда на
чл.357 КТ материален интерес в общ размер на 43 692,76лв.

В жалбата са заявени оплаквания за неправилност и незаконосъобразност на атакувания съдебен акт.
Твърди се, че спорът по обезпечения материален интерес е висящ, че не са отпаднали причините, обусловили
интереса от допускането на обезпечението и че не са налице визираните в чл.402, ал.2 ГПК предпоставки за
постановената от РРС частична отмяна. Иска се отмяна на обжалвания съден акт като по същество въззивната
инстанция да постанови ново такова, с което да остави без уважение депозираното в този смисъл искане на
ответника.

В законоустановения и предоставен ѝ за това срок, насрещната по жалбата страна се е възползвала от
правото си на отговор, с подаването на който оспорва същата като неоснователна. Моли за потвърждаване на
обжалваното определение като правилно и законосъобразно постановен съдебен акт.

Като подадена в срок, от надлежна страна и срещу подлежащ на въззивно обжалване съдебен акт, жалбата е
допустима.

Разгледана по същество е основателна. Обжалваният акт е валиден и допустим, но неправилен и постановен в
несъответствие с визираните в чл. 402, ал.2 ГПК условия за частична отмяна на допуснатото от него
обезпечение.

По делото се следва за установено, че гр.д№1149/2020г- е образувано на производство пред РРС по молба на А.
Р. А., сезираща съда с предявени по реда на чл.357 КТ срещу бившият му работодател- „УЛУСОЙ-БГ“ООД
обективно кумулативно съединени иски за дължими му се и неизплатени обезщетения, и възнаграждения по
КТ, възлизащи в общ размер на 43 692,76лв. Ведно с предявяване на исковите е сезирал съда и с искане по чл.389
ГПК-за допускане на обезпечение с налагане на заповед за арест на банкова сметка на ответника до размера на

защитимия в исковото производство материален интерес.

В мотиви на обжалвания съдебен акт, първоинстанционният съд е приел, несъответен на визираното в чл. 402, ал.2 ГПК и постановен в нарушение на предвиденото в чл.202 ГПК

В случая, първоинстанционният съд неправилно се е произнесъл по допустимостта на иска, обсъждайки и анализирайки доказателствата по делото.

С постановено в производство по л.131, ал.1 ГПК Разпореждане 2770/14 .VIII.2020г РРС приема че делото е образувано по редовно и допустимо предявени иски, и постановява дължимата в производството размяна на книжа.

Въз основа на представените с исковата молба доказателства РРС е приел иските и за вероятно основателни, и със свое Определение №2771/24.VIII.2020г. е допуснал претендираното по реда на чл.387 ГПК обезпечение с налагане на заповед върху банкова сметка на ответника до размера на защитимия в исковото производство материален интерес. От материалите по делото се следва за установено, че в срок за отговор ответното дружество не е въвело спор по истинността на депозираните от ищеца доказателства, въз основа на които РРС е приел за установена визираната в чл.391, ал.1, т.1 ГПК предпоставка за допускане на обезпечението. В материалите по делото липсват данни и твърдения за обжалване на определението, с което е допуснато обезпечението, поради което в този си състав съдът приема същото за влязло в сила. Същото не е от категорията на визираните в чл.253 ГПК определения по ход на делото и в този смисъл е неотменяемо от постановилия го съд.

Спорът относно основанието и размера на претендираните от ищеца вземания е висящ, в ход на събиране на доказателства. Като способ за събирането им е назначена. Същата е изслушана и приета от съда в проволото се на 25. X.2020 първо по делото с.з., в хода на което е открито и инициираното от ищеца производство по чл.193ГПК по оспорване истинността на депозираните от ответника писмени доказателства – приети за релевантни към предмета на иска разплащателни документи. Във връзка с така откритото производство е назначена графологична експертиза и същото не е приключило с дължим от съда акт по приемането или изключването им от доказателствения материал.

На 30.XI.2020 по делото е постъпила молба вх.№8789, с подаване на която, при висящност на исковото производство и позовано на приетото в с.з. експертно заключение в размер на 7 580,55лв., ответното дружество сезира решаващия РРС с искане за отмяна на допуснатото по молба на ищеца обезпечение – частично, за разликата между 9 000,00лв. и заявления с иските материален интерес от 43 692,76лв.

За да приеме искането за частичната отмяна на обезпечението за основателно, в мотиви на определението си по чл.402 ГПК, първоинстанционният съд е приел, че от представените към дата на постановяването му доказателства „не може да се направи извод а вероятна основателност на иските, а спорът за това дали сумата се дължи, елиминира твърдението, че ответникът няма парични средства, което за обуслови обезпечителната нужда“.

Атакуваното определение е неправилно.

За да бъде отменено допуснатото обезпечение на бъдещ иск или иск по висящо съдебно производство, следва да се установи, че е възникнала една от двете алтернативно уредени в правната норма на чл. 402, ал. 2 ГПК материалноправни предпоставки: 1) да е отпаднала причината (основанието), поради която е било допуснато обезпечението или 2) ответникът да е заменил допуснатото от съда обезпечение със залог в пари или ценни книжа съгласно чл. 180 и чл. 181 ЗЗД по реда на чл. 398, ал. 2 ГПК.

В случая, от съдържимото се в молбата му за частична отмяна на допуснатото по реда на чл.389 ГПК обезпечение е видно, че ответникът по обезпечените иски не се е позовал на нито една от двете, допускащи отмяната хипотези, а на твърдяна според него недоказаност на иските по размер, което е въпрос, касаещ спора по същество.

Последващото отпадане на причината за допускане на обезпечението, като основание за неговата отмяна от постановилия го съд, е обусловена от развитието на главното производство, с което обезпечителното такова е функционално свързано. Такива са случаите на отхвърляне на обезпечения иск с влязло в сила съдебно решение или на прекратяване на производството по него, независимо дали основанието за десезиране на съда преклудира правото на повторното му предявяване или е съвместимо с него, вкл. случаите, в които е налице удовлетворяване на обезпеченото вземане, било то принудително или доброволно. Като преценка на съда за отпадане нуждата от допуснатото обезпечение на предявения иск и вдигането на наложените обезпечителни мерки не се изчерпва само със съобразяване изхода от спора, а също с наличието или не на реално съществуваща възможност да бъде затруднено осъществяването на правата на молителя/ищец по влязлото в сила, постановено в негова полза осъдително решение.

Според решаващия в настоящото производство РОС, в случая не е налице нито една от посочените предпоставки. По делото няма никакви данни вземането по иска, за чието обезпечаване е допуснат запора върху вземанията на ответното дружество, да е удовлетворено, т. е. да е отпаднала причината за налагане на обезпечителните мерки, поради което и не е налице първата от двете алтернативно уредени в правната норма на чл. 402, ал. 2 ГПК материалноправни предпоставки.

Не е налице и втората предпоставка - ответникът да е заменил допуснатото от съда обезпечение със залог в пари или ценни книжа съгласно чл. 180 и чл. 181 ЗЗД по реда на чл. 398, ал. 2 ГПК.

Приемайки в мотиви на обжалваното определение, че събраните до момента доказателства не обосновават извод за вероятна основателност на исковете и наличие на интерес от исканото обезпечение, на практика първоинстанционния съд недопустимо и в нарушение на процесуалните правила, визирани в разпоредбите на чл.202ГПК, 235,ал.2ГПК и чл.253 ГПК е ревизирал акта си по допускане на обезпечението, който не е обжалван и е вл. в сила.. Както бе посочено по горе, разпоредбата на чл.391 ГПК задължава съда в обезпечителното производство служебно с преценката за неговата допустимост, произтичаща от вероятната основателност на исковете чието обезпечение се иска. Касае се за относително самостоятелно производство, функционално обвързано, на различно от исковото такова. И в този смисъл, настъпилите в хода на исковото производство факти и доказателства, не са основание за отмяна на вече вл. в сила обезпечение, а съобразяването им е дължимо по същество на обезпечения иск.

По изложените съображения, частната жалба е основателна и по реда на чл. 278 от ГПК обжалваното определение следва да бъде отменено, а искането на ответника за частична отмяна на допуснатото по предявените срещу него икове обезпечение са бъде оставено без уважение. При висиящност на образуваното срещу него исково производство, той разполага с възможност да поиска замяна на наложената в обезпечение мярка.

Определенията на съда по обезпечение на иска (чл. 396, ал. 1 ГПК), както и тези за отмяна на обезпечителните мерки (чл. 402, ал. 2 ГПК) имат привременен съпътстващ характер, като с тях съдът не се произнася по същество на други производства по смисъла на чл. 274, ал. 3, т. 2 ГПК. Така очертаната категория съдебни актове подлежат на двуинстанционно разглеждане и съгласно дадените в ТР № 1 от 21.07.2010 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2010 г., ОСГТК разяснения, приложими и за определението, постановено по искане за отмяна на обезпечение, на основание чл. 402 ГПК не подлежат на касационен контрол.

Водим от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ като незаконосъобразно Определение №3002/11.XII.2020 по образуваното и висиящо на производство грд №1149/2020г. по опис на РРС и вместо тона ПОСТАНОВИ

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ подадената от „УЛУСОЙ-БГ“ООД,ЕИК201587467 молба вх.№8789/30.XI.2020 за отмяна на обезпечение, допуснатото с Определение №2771/24.VIII.2020г. по грд №1149/2020 на РРС –

частично, за разликата между 9 000,00лв. и заявления с искове на А. Р. А. материален интерес от 43 692,76лв.

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____